

AMICULU FAMILIEI.

FOIA BISEPTEMENARIA

PENTRU TOTE TREBUINTIELE VIETIEI SOCIALE.

Va esi in 1/13 si 15/27 di a fie-carei lune. Pretiulu de prenumeratiune pre acestu anu e 1 fl. 50 cr. v. a.
4 franci — lei noi. A se adresá la REDACTIUNEA foiei in Gherl'a. — Szamosujvár.

Muciu Scevola.

In cetatea Rom'a domnea frica mare,
Caci o 'ncungiurase cu cete barbare
Regele Porsen'a dusimanu ne 'mpacatu.
Multi romani cadiuse in luptele grele . . .
Ajutoriu acum'a numai dintre stele
Mai sperá alu Romei poporu desperatu!

„Ah! perí-vomu dara? nu-i modu de scapare?
F'ji plini de virtute Rom'a nu mai are? . . .“
Díce-o mama trista catra alu seu fiu;
Er' fiulu graesce: »Rom'a cá se piéra?
Gloriós'a Roma in robia-amara? . . .
N'avé frica mama, pana me vedi viu! . . .“

Ast'fel bravulu Muciu, si pe gându se pune . . .
Apoi díce 'n sine: »Adi cu-alu meu bratiu june
Voiu curmá, Porsena trufasii tei ani!
Cu tine, sciu, si eu voiu trece din viétia:
Dar' Rom'a trai-va adi si 'nveci marétia
Neplecandu-si cand'va capulu la dusimani!«

* * *

Erá dí senina. Cetele barbare
Pline 'n pieptu de fala si de ingamfare,
Spre vestit'a Roma priviau cu dispretiu.
La cortulu Porsenei multi se adunase.
„Susu voinici!“ — din cortulu splendidu de metasa
Unu barbatu le díce inaltu si sumetiú.

»Multe suferit'a tiér'a-ne frumósá
Dela fii falnici ai Romei falóse!
Dar' de-'omu avé astadi sufletu curagiosu:
Vomu vedé cu totii plini de bucuria
Pe suméti'a Roma cadiendu in robia,
Si 'naintea nostra ingenunchiandu jos!«

. . . »Nu suméti'a Roma! tu cade-vei! éta!«
(Striga-atunci unu june, implantandu de-odata
Unu pumalu in pieptulu celui ce-a vorbit)
Si cade-vei toti voi! dar' Rom'a cea mare
Va remané vecinicu, falnica si tare,
Caci poporulu Romei e nebiruitu!«

Toti stau si la dinsulu cauta cu mirare;
Nime nu-lu cunósce, unu neburu le pare;
Prinsu mi-lu ducu indata in cortu la 'mperatu.
«Cine esti tu? spune-mi! (regele lu-intréba
Aprinsu de mania) Raspunde-mi ingraba:
La acésta fapta ce te-a indemnatu?«

Tinerulu raspunde fara nici o téma:
»Numele-mi e Muciu, Rom'a mi-este mama,
Si-am venitu, o rege! ca se te omoru!
Suntu in Rom'a inca trei sute cá mine
Ce mórte ti-jurara; te pazesce bine!
De-am gresitu eu tint'a: ei gresí nu voru!«

Regele mai tare arde de mania:
»Fiéra blastemata! spune-mi iute mie,
Cine suntu aceia? unde-su, in ce locu?
Ca se-i prindu indata! . . . Numesce-i pe nume,
Déca tí-place inca se traesci in lume:
Caci de nu, vei arde de viu cole 'n focu!«

Ce raspunde Muciu la aceste tote? . . .
Din manec'a dalba man'a drépta si-scóte
Si o tiene 'n par'a de focu ardiatoriu. . . .
Apoi díce: »Rege! pentru a mea ginte
Bucurosú mori-voiu arsu in focu ferbinte
Dar' nici-candu eu nu voiu se fiu vendiatoriu!«

Regele se mira si se 'nfrica tare. . . .
»Déca Rom'a ast'fel de voinici mai are:
Cu ea ori ce lupte ne-arú fi inzadar. . . .
Bravii mei! — elu díce: — sciti adi ce vomu face?
Vomu porní spre casa, Romei vomu dá pace,
Si acestu bravu june va fi liberu ér'!«

* * *

Plangerile Romei pe locu se schimbara
In inmuri voióse, caci óstea barbara
Mers'a si, ca cétia de sóre, s'a stinsu.
Anim'a virtutea, bratiulu unui june
Aprinsu de iubire pentru-a sa natiune
A scapatu o tiéra si-o óste-a invinsu!

Petru Dulfa.

Gardist'a.

Novela

de Sacher Masoch.

(Fine.)

III.

În demaneti'a urmatoria în cas'a lui Nievinsky stă unu ostasiu frumosu și svêltu avendu în picioarele-i micuții ciobote negre cavaleresei, și îmbracatu în cioreci eleganti, cabatu verde cu guleru scarlatu primatu cu sderu și batutu cu auru. De-a stâng'a avé spada ér' pe capu pelaria cavalerésca.

Asié si-a luatu Jadvig'a „remasu bunu“ dela parentii sei, — cari benecuvendu-si pre copil'a loru, i-au datu o multime de consilia.

Apoi au mersu în casarm'a regimentului de Tobolsk și s'a înfașosiatu la capitanulu Samarin. Pâna la unu temu tôte au decursu dupa prescrisele militare, că-ci erau de față și doi officieri teneri; — dupa ce inse la îndepărtarea acestora, — ei remaseră singuri, Samarin a ingenunchiatu înaintea recrutei, care îmbrăciosându grumazii capitanului, l'a sarutat ferbinte. După acést'a au urmatu nenumerate întrebări și răspunsuri de ambe părțile, — pâna-ce în fine amantii sciau că tôte împregiurarile le suntu favoritóre.

Încă siedeau pe sofa, candu sunetulu tobei dede semnalulu începerei exercitiului militarului, ce se tiené diosu în curte mai alesu cu recruti.

Eră frumosu a privi cum capitanulu teneru și elegantu oferindu-si braçulu seu ostasiului fragedu și delicatu, l'u conduse pre acést'a diosu în curte și dându-i în mana arm'a, l'u asiedî în secțiunea s'a.

În minutulu acést'a ostasii formară unu quadratu și comandantele regimentului dn'a Mellin — insocita de officierii sei sosi în mișloculu loru pentru de a asistá la exercitiulu militarului. — La finirea acestuia comandantele frumosu aduse la cunoscenti'a ostirei că Maiestatea s'a în semnul deosebitei s'ale gratie catra acestu regimentu a asentatu intru acést'a pre Dsiór'a Nievinsky și dispune că toti ostasii și officierii, se o respecte pre acést'a atatu că pre collega a loru catu mai vertosu că pe dama.

În fine dn'a Mellin întrebă că cine voiesce a servi pe dsior'a Jadvig'a?

În unu minutu se presentară vre-o sută de ostasi și officieri, între ei și Samarin, care vedindu-se amenințatu de atâti'a adversari: ingenunchiă înaintea comandantelui și ceru acestu serviciu că unu semnu de o gratia distinsa pentru sene.

Rogarea i-se ascultă și asié capitanulu deveni servu celui mai teneru ostasiu alu seu.

După exercitiu capitanulu-servu conduse pe Jadvig'a în salonulu acesteia care după mandatulu Catarinei II. eră mobilatu cu unu luesu deosebitu.

La mișloculu paretelui principalu, în Iontrulu unui alcovenu minunatu eră asiediatu unu patu elegantu trasu

în metasa alba, vis-a-vis de acést'a eră aternatu portretulu imperatesei, sub care eră o sofa de visonu mai departe o mesutia providuata cu căte-tôte, unu gardarobu giganticu cu sculpturi artistice — formău mobiliariulu odaiei. Pavimentulu eră acoperitu cu covóre persice, era din ferestri esalá odorulu placutu alu celoru mai frumoșe flori.

Jadvig'a eră surprinsa preste mesura și sentiă ce'a mai mare multiamire față de dn'a, care — precum se vede — i-aduse raiulu pe pamentu.

În casarma eră privita că dama nobila, la serviciu inse nici ea nu face excepțiune, aici eră ostasiu și înca gregariu.

În demaneti'a urmatoria veni capitanulu amorosu și curatî vestmintele iubitei s'ale; apoi i-aduse dejunulu și stete la usia pâna-ce recrut'a si-a facutu toalett'a.

După ace'a o-a petrecutu în curte — la exercitiu.

„Afóra cu peptulu!“ Mai antâiu i-a esplicatu pozițiunea corpului, apoi pașii și în fine manuirea armelor; și fiindu-că recrut'a noastră eră mai preceptuata decât feciorii înrolati de lângă cornele plugului, preste puțin ajunse la exercitiulu celu mare în compania.

După orele de exercitiu i eră permisu, că ori și carui ostasiu, a pausá și atunci capitanulu era devenea servitoriu recrutei sale. În orele postmeridiane era mergéu în curte la exercitiu, era după sunarea tobei de retrasu se punéu la més'a cu thea și conversau cu o naivitate, precum au datin'a doi amantii sinceri și inocenti.

Despartirea se întimplă de regula prin repetirea unoru spresțiuni de comanda.

„Grigi, — presentéza, — la umeru, — la picioru!“ Apoi fóra de arma: „Grigi, — pornesce, — stăi!“

Și la ultimulu cuventu recrut'a stă nemidlocitu lângă comandantele seu.

„Umple, — çintesce, — focu!“ și busele rumene a le amorosiloru se contopiau în cea mai infocata sarutare.

IV.

Jadvig'a eră ostasiu deja de vré-doue septemane și luase parte mai adese ori în exercitiile regimentului și totu-odata și implenia cum se cade și serviciulu de casarma; fusese de față și la unu exercitiu de parada, cu care ocaziune a fostu fericita a se bucurá de unu surisu grațiosu din partea Catarinei. În Mercurea a trei'a veni rîndulu pe compania lui Samarin, că se sté la paza în palatulu de érna a țarinei.

La 12 ore tenerulu capitanu si-a condusu trup'a la acestu postu, — a schimbatu gardistii singurateci și compania de garda, apoi s'a retrasu în chili'a comandantelui; ér' Jadvig'a se preumblá cu manurile încrucisiate pe de-înaintea gramadei de arme privindu la trecători, cari și mai curiosi o priviau pe ea.

Odata numai s'a escatu o mișcare viua între cei ei și urmáu calea pe terenulu de lângă palatu, toti s'au strinsu într'un'a, apoi și mai iute s'au despartitu în două linii

lungi, printre cari sburara numai decâtu o multime fantastica de sanie catra palatul de érna. Sentinel'a provocà la arme pe toti gardistii, cari abia au apucatu a intrá in linia precandu sborau inaintea loru alergatorii imperatesci si in urm'a loru o sania mare négra, in care siedé Catarin'a II. imbracata in ermelinu albu, éra lînga ea unu barbatu inaltu si frumosu a carui façia inse tradá cea mai mare îngâmfare si barbaria.

Elu erá favoritul Catarinei: generalu-maiorul, contele Orloff.

Tob'a suná si sentinel'a a prezentatu. Imperatés'a a aruncatu o privire rapede asupra trupei si vedindu pe Jadvig'a, o salutá cu o marama alba.

Orloff 'si incretí sprâncenele cugetandu la unu rivalu nou, inse vedindu pe copil'a tenera, semtí o surprindere placuta, surise si salutá si elu cu curtuosia.

Sani'a imperatesei o urmau inca alte cinci sanie. In ce'a de antâiu siedé intim'a amica a Catarinei principés'a de Dascoff cu amantele seu, contele Panîu; ér' in celâlalte damele de curte.

Nu preste multu sosí tempulu schimbarei sentineleloru, si Jadvig'a fû pusa — din vointi'a imperatesei — lînga usi'a, care se deschide in salónela amicei ei prépotente.

V.

Incâtu-va tempu nu s'a ivitu neci unu lucru estraordinariu, si Jadvig'a se preumblá cu arma la umeru in susu si in diosu inaintea usiei mar'e si aurite.

Odata inse usi'a se deschide, gardist'a se pune in positiunea ostasiésca si inaintea ei stá contele Orloff.

«Sarutu manile, domnisióra frumósa!» dise contele cu curtuosia.

Gardist'a stete nemisícata si nu respunse neci unu cuventu.

«Vei aflá de siguru inmodestu — continuá favoritulu poternicu — ba déra si necuviintiosu, cà te-am agraitu pe domni'at'a, pe cea mai frumósa amazóna, fóra de a me cunósee? 'Mi iéu dara indrasné'l'a de a me recomandá: Eu-su generalu-maiorul Orloff, celu mai nefericitu moritoriu, de ore-ce sórtea numai adi mi-a permis a-ti vedé façi'a angelina.

Gardist'a frumósa stá nemisícata.

«Dóra te-am vatematu dsióra, — intrebá Orloff — cà-ci nu me tiéni demnu neci de unu respunsu? Séu dóra — continuá rídiendu — atátu de seriosu iéi acestu serviçiu, încátu ti-e frica a vorbí? Vedi frumós'a mea recruta, eu me-asiu indestulí cu o singura vorba!»

«Domni'at'a Jadviga — precum se vede — esti recruta si in amoru; concede-mi se-ti fiu invetiatoriu in sciinti'a strategica a amorului, si eu voiu corespunde detorintieloru mele. Numai atát'a'mi spune: cà nu vei fi façi'a de mine — cà de invetiatoriu — de totulu indiferenta, cà 'mi vei permite se te iubescu, se te adoru in genunchi cà pe maic'a cerésea d'in Casan. Numai unu cuventu, Jadviga, numai unu da!»

Neci unu respunsu.

«Dara adorat'a mea recruta — continuá contele dupa o pausa scurta — domni'at'a intru adeveru tiéni prea strictu regulele militare. Doresti dóra, cà se-ti ordinezu eu — maiorul acelu regimentu — in care domni'at'a esti ostasiu gregariu — cà se-mi dai respunsu? E bene dara! 'Ti ordinezu Jadviga Nievelinsky, ostasiu gregariu, cà se-mi respundi la intrebarea mea: Concede-mi-vei se te iubescu, se te adoru?»

Nici unu respunsu. Gardist'a stá cà o statua.

«Respunde-mi, — strigá acuma infuriatu — nu scii ce e disciplin'a? Séu dóra neci cà traesci, si trebue, se me intoreu si eu, cà-si sculptoriulu din mythologia, catra Venere, cà se-ti redecé viéti'a; séu sum silitu a ti-o redá eu prin o sarutare?» Si dicúndu acestea voii a imbraciosiá pe Jadvig'a, inse neci ea n'a glumitu. «Retrage-te séu te impusçu!» strigá gardist'a periclitata, inse Orloff o imbraciosiá rapede.

«Impusçu!» . . .

Favoritul indrasnetiu ridea si chiaru voiá a rapí o sarutare, — candu o mana mica, dar' grea i trase o palma cu atát'a vehementia, încátu façi'a lui Orloff, deveni cà sangele.

Inaintea barbatului inspaimentatu stá cu ochi schinteiatori de furia Catarin'a.

VI.

«Ce se intempla aici?» — strigá imperatés'a. «Ce cutesare órba in antisiambr'a mea, inaintea ochiloru mei?»

«Maiestate! — eschiamá Orloff confusu pâna la ridiculu — eu . . . ea . . . gardist'a . . . voiamu se dicu: mari'a-s'a domnisiór'a. . . .»

«Tóte le-amu auditu» — dise Catarin'a intrerumpendu pe Orloff — serman'a copila se aperá cu energia contr'a maguliriloru impertinente; singuru domni'at'a esti vinovatu, pentru-ce vei si primi pedéps'a meritata.»

«Dar' maiestate. . . .»

«Taci miserabile!» si dicúndu acestea i mai trase o palma.

«Vino Jadvig'a — continuá Catarin'a — se ne consultamu asupr'a pedepsei!»

Jadviga inse nu s'a misícatu.

«N'audi Jadviga?»

Gardist'a tacé.

«De ce intârdii? strigá imperatés'a nemultiamita de tacerea Jadvigei.

«Maiestate! — dise Orloff — ostasiului nu-i iertatu a vorbí candu stá la paza.»

«Ce bine o scii acést'a!» reflectá imperatés'a cu ironia. «Jadviga 'ti ordinezu, se vorbesci!»

Nici unu respunsu.

«Urméza-me! Asié voiescu eu!»

«Maiestate! — dise éra Orloff — gardistulu nu-si póte lasá postululu pâna-ce nu se inlocuesce cu altulu.»

«Asié? 'Lu vomu inlocuí dara, — dise Catarina — inse cumu? . . . Ah am gâcitu modulu! Domni'at'a Orloff vei stá la paza in loeulu ei!»

„Eu?“ strigă Orloff suprinu.

„Da, domni'at'a! si-ti însémna totu-odata, că nu acést'a ti-a fi pedéps'a ce-a mai mare.“

„Dara maiestate! eu-su magnatu si generalu, si cá atare nu potu stá la paza.“

„Si déca, totusiu eu asié voiescu!“ reflectă Catarin'a.

„Au nu vointi'a mea este unic'a lege in imperiulu acest'a, nu eu tea-mu facutu conte si generalu? Si cugeti, că esti mai multu decátu unu sclavu, decátu o jocaria? Óre nu te potu eu lipsi de rangurile si onorurile, si óre nu poti deveni celu mai ultim u sclavu, care tremura de sbiciu? Ascultá-me dara si ié arm'a!“

„Maiestate! nu me face de risu pentru o copilaria. Te rogu, nu glumi!“

„Cine dice, că glumescu?“

„Maiestate! acést'a nu póte fi decátu o gluma!“

„Neci-decatu!“

„E cu nepotentia, — eschiamă Orloff — unu generalu nu póte stá la paza!“

„Eu inse credu ca si detorinti'a generalului e a se supune!“ reflectă imperatés'a.

„Eu nu me supui decátu lezei!“

„Si legea. . .?“

„Legea nu-i permite unui generalu a stá la paza.“

„Nu-i permite!“ repetă Catarin'a. „Sum fôrte multiamita, că domni'at'a te tiéni asié strénsu de legea, care am adus'o eu in sa-mi, si carei'a prin urmare trebuie sè me supunu si eu. Inse acum ce se facu, cà-ci scii, cà eu nu-mi potu retrage cuventulu?“

Orloff facù din umeru.

Imperatés'a se facé, cà meditéza, apoi strigă: «A, e bene! Fiendu-cà unui generalu nu i-e permis a stá la paza, eu te lipsescu de rangulu acest'a si de acumu înainte esti numai unu oficeriu de statu magioru.»

„Maiestate. . .“

„Nó — întrebă Catarin'a suridiendu -- esti indetultitu?“

„Inca nu maiestate — respunse favoritulu inerediutu — cà-ci dupa lege neci cá atare nu potù stá la paza.“

„Esti dara oficeriu simplu! Poti fi acumu vigilia?“

Orloff deveni confusu si palidu, inse voiá a iritá si mai incolo pe despót'a frumósá si-i respunse: „Neci acum maiestate, cà-ci numai ostasiulu gregariu. . .“

Cuventulu fatalu erá pronunsiatu, insusiú Orloff s'a spariatu de elu, inse acumu erá târdiu.

„Se scii dara miserabile, ce însémna a se oppune vointiei mele, — strigă Catarin'a infuriata, — prin acestea te lipsescu de tóte rangurile, titulele si ordurile si vei fi ostasiu gregariu!“ Si dicúndu acestea i sfârticá gaietanulu de umeru.

„Si acumu — continuă inperatés'a — nu te impedece nemica a stá la paza. Totu odata te facu atentu că din momentulu aces'a esti subordinatu celui din urma corporalu si pentru cea mai mica neascultare poti contá la cnuta.“

Orloff deveni palidu cá mórtea si tremurá de furia, inse nu mai cutezá a contradice. Elu cunostea pe Catarin'a si se temé, cà-lu va face de risulu lumii, pedepsindu-lu cu sbiciuire publica.

Dupa acestea imperatés'a preschimbá pe gardistu conformu reguleroru militare, — Órloff remase cu arm'a in mana ér' Catarin'a si Jadvig'a se retraserá in salóne.

VII.

Indata ce sosi imperatés'a in camer'a sa, se aruncá pe o sofa de visonu si începù a ride cu hohotu.

„Intru adevèru — dise ea — contele erá fôrte de risu, eu abia m'am potutu retiené! N'ai observatu, Jadviga, ce palidu erá si cum tremurá? Acumu se crede perdutu. Ah! me omóra risulu. . .! Dara elu 'si merita pedéps'a, si trebuie se se róge de iertare in genunchi! Elu deja e desperatu cu totulu si crede, cà se va inolá de ostasiu gregariu, ba sum sigura, cà se infiora deja de cugetulu acel'a ca va fi sbiciútu in publicu. Ah, ce petrecere!“

„Inse elu te cunosce de siguru maiestate! siopti Jadvig'a căm spariata.“

„Da, elu me cunosce si chiar' pentru acést'a i-e frica de mine. Asié e, tremura de mine; dar' neci nu l'asiu suatui, se faca alt'cum, cà-ci atunci intru-adeveru ar' fi pierdutu. De-asiu scii, cà cutéza a sperá, asiu fi capace. . .“

Imperatés'a nu-si finí cuvintele, ci 'si musică bu-sele si in ochii ei frumosi, eu cari sciiá privi atátu de petrundietoriu, acumu nu se oglindá decatu crudelitatea.

„Ah maiestate, tu esti buna si generósá!“ strigă Jadvig'a ingenunchiandu inaintea ei.

Catarin'a strinsé la peptu pe copil'a dragalasia.

„Eu nu-su buna numai făcia de acei'a, cari suntu cá tine, iubit'a mea!“

„Si Orloff ore se nu merite grati'a, maiestatii-tale?“

Imperatés'a respunse suridiendu: „Nu!“

„Cum asié maiestate?“

„Eu i respectezu talentulu' si mi-e celu mai mare favoritu; — respunse Catarin'a, — inse elu scie fôrte bene, cà 'mi este neincungiuratu de lipsa si din caus'a acést'a numai prin ace'a potu moderá barbari'a si îngâmfarea acestui ursu selbaticu, cà i adueu a-mente candu si candu: cumcá nu e alt' ceva decátu unu sclavu, pe care eu 'lu potu nimici in ori-care minutu.“ „Cum se-o intielegu acést'a?“ întrebă copil'a.

„Numai decatu o vei intielege — respunse Catarin'a — vino si nu tremurá de celea ce le vei vedé!“

Jadvig'a urmá pe imperatés'a in o camera mica, din care se deschidéu dóue usie: un'a in dormitoriulu imperatesei, ér' alt'a in o chilia mica si intunecósá. Ele au intratu in acést'a din urma. Jadvig'a a prinsu a tremurá, cà-ci chili'a acést'a erá fôrte neplacuta. In unu parete erá intarita o veriga massiva de feru, lângá acést'a stá o cnuta, ér' pe pavimentu erau aruncate câteva funie.

Imperatés'a au risu din tóta puterea, vediendu surprinderea Jadvigei; apoi a întrebat'o: »Me întielegi?«

— „Inca nu maiestate!“

— »Te voiu deslusi dara!« — dise imperatés'a.

— „Scii anecdot'a despre iobagiulu, care a rogatu pe domnulu seu: cá se-i permite a se imbetá in antái'a di a fie-carei lune?«

— „Ba nu maiestate!“

— „E bine, i response domnulu seu, — continuá Catarin'a — imbétà-te in tóta „prim'a“, ér' in „a dóu'a“ vei primí 50 de cnute, cá se te descepti. Jobagiulu a primitu cu multiemire acést'a bunetate si in tóta „prim'a“ erá mortu de bétu, se oppuné domnului seu si comité scandale preste scandale; éra in „a dóu'a“ a primitu regulatu celea 50 de cnute si a sarutatu man'a stapánului seu. In celé-lalte díle apoi se portá omenesce, — erá celu mai diligentu si ascultatoriu. Asié sum si eu făcia de sclavulu meu Orloff! Elu e celu mai fidelu, celu mai bunu, desceptu si ascultatoriu între servitorii mei; inse câte odata i vine dorulu de a domni, se oppune vointiei mele si o patiesce cá iobagiulu amentitu. Si fiendu-cà din caus'a intereselor mai inalte nu-lu potu pedepsi in publicu, trebue se-lu pedepsescu eu singura pe ascunsu; ast'feliu apoi de-o parte nu me temu, cà-mi voiu pierde pe celu mai fidelu servitoriu, ér' de alt'a parte nu-lu lasu se domnésca asupr'a mea. Indata ce vedu dara, cá mi se oppune in ceva, i ordinez, se me urmeze in chili'a acést'a. Elu devine palidu, cà-ci i-e frica de pedéps'a trupésca; tremura, cà nu speréza grati'a si totusiú me urméza cá unu miel. Déca amu ajunsu aici, inchidu usi'a, i legu picioarele cu funele aceste, 'lu stringu de acésta veriga de feru, apoi apucu cnut'a si-lu dascalescu fara indurare. Candu cugetu cá i-suntu vênete spatele, aruncu cnut'a, pe Conte inse' lu lasu inca dóue-trei óre legatu. In fine i redau libertatea, ér' elu 'mi saruta picioarele, manurile si cnut'a, cu care l'amu sbiciuitu, pe scurtu: ursulu selbaticu e éra-siú imblanditu pentru óre-carev'a tempu.“

Jadvig'a privia cu uimire la imperatés'a.

— „Odata — continuá Catarin'a parasindu chili'a impreuna cu Jadvig'a — l'amu tienutu aici mai bine de dóue septemani. Lumea dicé, cá elu caletoresce in o cauza diplomatica, precându densulu se aflá inchisu aici dupa retezulu acest'a.“

Cu acestea cuvinte făcù atenta pe Jadvig'a la retezulu celu mare, cu care se inchidea usi'a si-i aretà modulu inchiderei.

„Ér' acum se in schimbamu pe Orloff, cà-ci a suferitu destulu!“

Apoi s'au intorsu ambele in antisiambra, unde Orloff stá la paza desperatu. Catarin'a l'a in schimbatu dupa regule. Jadvig'a a luat arm'a si si-a ocupatu locul de mai inainte, éra Orloff a ingenunchiatu inaintea imperatesei.

— „Ce voiesci?“ întreabà rece Catarin'a.

— „Gratia, maiestate, gratia!“ strigà contele.

— »'Ti iertu si acuma pentru ultim'a data, — dise

Catarin'a suridiendu — éta-ti pantlic'a ordului si gaietanulu dela umeru!“

Contele nu sciá ce se se faca de bucuria.

— „Bucuri'a-ti este prea timpuria, cà-ci noi te-amu condemnatu la cnute.“

Dupa acestea a cautatu inca odata spre Jadvig'a, apoi a facutu semnu favoritului seu necasitu se o urmeze.

VIII.

Preste pucinu timpu s'a schimbatu si gardist'a prin alta vigilia si o parte a dilei o-a potutu petrece lãnga iubitul seu capitanu. Cãndu a sositu sér'a, dise Samarin: „Acuma dormi iubit'a mea, cà-ci in nóptea acést'a trebue se stai inca odata la paza!“

Jadvig'a ascultà de iubitul seu si se culcà pe o sofa in chili'a comandantelui, éra acest'a se retrase in sal'a de veghiare si se jocà de-a cărtilé cu companionii sei.

Cu ceva mai inainte de mediulu noptiei capitanulu a desceptatu d'in somnu pe iubit'a s'a Jadvig'a si dându-i a-mana arm'a o conduse din nou la usi'a imperatesei.

Aici o cuprinserà fiori reci si tremurá si de sune-tulu pasiloru sei. In giurulu ei tóte erau liniscite, tóta lumea paré a fi mórtá si chiaru acuma sunà ór'a spiriteloru. Jadvig'a 'si visità pusic'a, ca óre bine e umpluta; apoi incepù a se rogá. Ast'feliu trecù câtu-va tempu.

Odata inse se audirà pe trepte nesce pasi lini.

»Ceva spiritu necuratu vine?“ Séu dóra Orloff cutéza a face inca o proba?« cugetà copil'a spariata.

Inse nu avù multu tempu de cugetare, cà-ci la momentu intrarà in antisiambra doi barbati mascati.

„Stài! Cine esti?“

„Amicu bunu!“

„Parol'a?“

„Pultova,“

„Poti merge!“

Barbatii mascati pasirà ceva mai inainte, apoi incepurà a se consultá. Dupa ace'a sau intorsu spre Jadvig'a. „Ah, domni'at'a esti Jadvig'a? întreabà celu de-antái. „Sórtea te-a alesu pentru realisarea unei fapte nobile, — continuá alu doilea — urméza-ne!“

„Ce voiti cu mine?“ strigà gardist'a uitandu in spaim'a, de care erá cuprinsa, prescisele disciplinei.

„Aréta-ne dormitoriulu tiranei, care usurpa dupa uciderea barbatului seu tronulu Rusiei, — care a petatu cu sange ermelinulu strabunu alu tiariloru, — care sfarma in picioare natiunea nóstra si drepturile ei.“

„Voiti a ucide pe imperatés'a!“ strigà gardist'a infricosiata.

— „Nici-decátu! numai o vomu prinde si apoi vomu dá semnalulu, de a se rescolá gardele. Tóta anim'a nobila consênte cu noi.“

— „Noi contamu la collucrarea domnieitale Jadvig'a! Stare inalta, avere si man'a lui Samarin ti-va fi premiulu. Urméza-ne!“

Jadvig'a erá aprópe de a lesiná. Ce se faca? De

va dá ceva semnu gardei, este perduta. In cea mai mare desperare inse i-a venit o idea mantuitoare.

— „Planulu dvóstre — dise ea — este intru adeveru atâtu de curatu si nobilu încâtu si eu 'lu aprobezu. De me asigurati dara, cà nu voiti a o omori: ve conducu in dormitoriulu ei, ér' eu voiu stá la paza inaintea usiei pâna ce o veti legá.“

— „Bravó!“ — diserá mascele — „Pornesce dara inainte.“

Jadvig'a porní cu arm'a la umeru, éra conjuratii o urmáu in linisce. Nu preste multu sosira la o chilia, care éra nemidiloicitu lînga dormitoriulu imperatesei.

— „Ast'a — dise Jadvig'a — de 'ti fi precauti o poteti surprinde in somnu.“

— „Grigi'a nóstra acuma, — respunse unulu dintre mascati — dar' domni'at'a remái la usia si impusíca cri pe ce omu, care ar' voi a ne conturbá!“

— „Bene!“ — dise Jadvig'a.

— „Asié dara la lucru in numele Domnului si cu ajutoriulu santului Nicolae!“

Jadvig'a deschise usi'a, barbatii intrarà in lontru si se apropiu — precumu eugetau ei — câtra patulu imperatesei.

In acestu minutu Jadvig'a inchise usi'a cu unu retezú nóue deja cunoscutu si mascele érau in prinsóre.

— „Ce-e ast'a? Ce s'a intemplatú? Tradare, tradare!“ strigarà conjuratii.

Jadvig'a adeva i-a condusu in camer'á ace'a, in care se dascalea câte-odata contele Orloff. Inzadaru se nisuiu apoi a sparge usi'a, cà-ei ace'a éra de feru.

Gardist'a intru acestea intrà la imperatés'a si o deşteptà d'in somnu. Catarin'a ascultà cu uimire reportulu copilei, apoi o întrebà: — »Potu contá la tine si la Samarinu?«

— „Pâna la mórte!“

— „Grabesce dara! Provóca compani'a la arme, ér' pe Samarin 'lu chiama cu diece ostasi aici!“

Preste câteva minute sosi Samarin cu diece ostasi in sal'a imperatesei.

Catarin'a se imbracà repede si umplù pistólele, apoi esi la Samarin, dede man'a cu elu si dupa acést'a pasi la usi'a, dupa care erau inchisi conjuratii.

— „Voiescu a vorbi cu voi! Cunosceti-'mi tonulu?“

— „Da!“

— „Cene sum dara?“

— „Imperatés'a.“

— „E bine!“ Ascultati-me dara, ce ve voiu dice! Mórtea cea mai grosava ve ascépta, déca ve veti oppune; inse déca veti lasá sè ve prindemu cu frumosulu si de veti numí pe toti conjuratii: ve lasu liberi!“

— „Jóra-te Catarina!“

— „Cuventulu meu e juramentu!“ Ve supuneti dara?

— „Da!“

Usi'a se deschise. Samarin intrà cu ómenii sei si legá in catene pe cei doi conjurati. Imperatés'a siediu apoi

la o mésa si insemná numele conjuratiloru. Dómne lungu catalogu a fostu acest'a!

Finindu cu acestea demandà se se inchidia bene prinsonerii: apoi desceptà din somnu pre principés'a de Dascoff, pe Orloff si pe alti credintiosi ai sei. Compani'a lui Samarin s'a impartitu in câteva trupe si-a pornitu dupa cei resculati.

Pâna-ce trupele mici prindeau pe fruntasii rescularei, imperatés'a si Jadvig'a merserà la casarm'a regimentului de Tobolsk.

Samarin stá la paza in loculu Jadvigei.

Preste diece minute regimentulu de Tobolsk incungiurà casarm'a gardeloru resculate, câteva trupe intrara in lontru si cuprinsera armele gardistiloru. Imperatés'a a ordinatu apoi in curte pe toti resculatii deja spariati si cu rara elocintia le adresà câteva cuvinte de aspra admonitiune. Pe fruntasii conjuratiunei si pe cei doi oficierii prinsii i-a sbiciuitu inaintea ostasiloru si i-a condamnatu pe viétia la minele din Siberi'a. Cu acestea rescól'a se finí fora o pusícatura, fora unu picuru de sange.

In demanétia urmatóre frumós'a tirana a dormitu mai multu decâtu de alt'a-data. Indata ce s'a sculatu, chiamà la sene pe Jadvig'a.

Frumós'a copila sosi indata si intrà in dormitoriulu Catarinei.

— „Vino, drag'a mea sè te imbratiosiediu!“ — strigà imperatés'a. „Viéti'a si tronulu tí-lu multiamescu tie. Nóptea trecuta ne-a facutu amice pentru totu-de-un'a. Voiesce, si-'ti dau ori-ce! Éta te denumescu de capitanu in regimentulu de Tobolsk si-'ti daruescu ordulu Santului Giorgiu.“

Jadvig'a ingenunchiatu inaintea imperatesei si i-a sarutatu mana.

— In chili'a laterala 'ti suntu parentii, — continuà Catarin'a — chiamà-i in lontru!“ Jadvig'a i-a chiamatu.

— „Jubite Nievelinsky — dise Catarin'a intorcându-se câtra parentele Jadvigei — fiic'a dumnieitale e atâtu de meritata si eu 'mi tienu de o pré platuta detorintia de a o premiá in unu modu deosebitu. Capitanulu Samarin inca s'a distinsu cá unu ostasiu curagiosu, istetiu si fidelu, pentru-ce l'amu si denumitu de generalu si cavaleru alu ordulu Santului Giorgiu. Ér' acuma, cá se fia premiaii ambii in modu cuviintiosu, dorescu se se cunune tenerii amorosi. Sperezu, cà nici domni'at'a nici Jadvig'a nu-ti fi contr'a!“

Jadvig'a lacremá de bucuria.

Dupa-ce se convoira si parentii la casatori'a acést'a, d'in ordulu imperatesei a intratu in lontru si Samarin, care indata cadiu in genunchi inaintea Catarinei.

— „Conte de Samarin — strigà imperatés'a suridindu petrundietoriu — scólà-te si-'ti imbraçiosiéza mirés'a!“

* * *

Preste dóue lune in beseric'a de Kazan se celebrà cununi'a generalului Nicolae Samarin cu domnisiór'a-capitanu Alexandrovna Jadvig'a Nievelinsky.

Ambii erau imbracati in costumulu regimentului de Tobolsk, numai că Jadvig'a in locul cioreciloru albi portă vestmentu lungu de metasa alba si pe pelari'a-i trei-cornurata o cununa de myrthu.

Imperatés'a li-a daruitu o posesiune fôrte frumôsa in Rusi'a sudica si miresei deosebi inca o multîme de diamante. Jadvig'a deveni cea mai intima amica a Catarinei si avé mare influentia la curtea domnésca. Déca imperatés'a erá indispusa, Jadvig'a i-aducé amente starea bisara a contelui Orloff in antisiambra si pre gardist'a amorôsa si fidela; si indata se imprasciau norii de pe fruntea imperatesei tirana dara frumôsa.

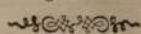
Joanu Budu.

Maternitatea.

Ferésca-me Domnedieu de-a voi se tragu la indoiéla amorea paterna; dar' pentru femei maternitatea este chiar' viéti'a. Acei'a cari le denéga titlulu loru de creatóre, se pote ca n'au vediutu neci-candu o mama primindu in braçie pe fiulu seu de curundu nascutu; n'au observatu neci-candu ace'a prima privire dieésca, care a inspiratu intr'o di, furtunosului Rubens, in figur'a Mariei Medicis, tenerulu geniu alu lui Rafaelu; n'au vediutu neci-candu o mama urmându primulu pasu alu fiului seu, ascultându-i primulu cuventu, si primindu-i, vai! ultimulu suspinu. — Candu móre unu pruncu, tatalu plange, dar' tempulu nu conserva in elu acésta dorere mai multu decâtu pe celé-alalte; la mama mortea pruncului casiuna o rana incurabila.

Convenimu une-ori cu femei insemnate cu marc'a particulara a desperarei; palórea loru, dulcéti'a loru, accentulu durerosu alu versului loru, fruntea loru inclinata spre poptu: tradéza in ele ore-cari ruine irreparabile, cari 'ti stringu anim'a, pare-ca stau se plânga chiar' si candu zimbescu. Se intrebamu de caus'a acelei mahniri; si mai totdeauna ni se va spune ca suntu mame, cari si-au pierdutu vre-unu pruncu in flórea vârstei. — O femeia in agoni'a mórtei, carei'a i se rapise de curundu unu pruncu de diece ani, strigá in miuloculu doreriloru sale: »Ah! câtu a trebuitu se suferé fiulu meu!» Torturata de propri'a s'a bóla, ea nu gândiá decâtu la fiulu seu. Asié e iubirea materna! . . . Fora séménu in natura, ea se nasce intr'unu momentu; si e fora margini, fora calculu,—ea e atâtu de puternica, încátu trasportá pre objectulu seu dincolo de legile naturei, face din dorere o placere, din lipsa o bucuri'a; si acést'a nu numai câte odata, cá in amoru, ci totu-de-a-un'a si fora micúsiore. Tempulu nu o stinge, betranéti'a nu o inghiacia; cá-ci pentru dens'a nu e decadentia, cum nu e neci progresu — acestu altu semnu de imperfectiune! Ea s'a nascutu in prim'a di a lumei, totu atâtu de deplinita cá si astadi; si Ev'a sciá despre dens'a totu atât'a, câtu mai tardiu Ecub'a si câtu regin'a Blanche.

Prin tréns'a, femei'a cocheta se face seriôsa,—neprevedietóri'a gânditóre; ea luminéza, curatiá; ea insemnéza virtutea si inteligenti'a, cá si devotamentulu si amору,—ea e anim'a, omenirea intréga.

Legouvé.

Baba vrajitóre.

Vrajitura descantare
Dan en effinn la ori-care, —
La saracu si la bogatu,
La muere si barbatu, —
La fetitie frumosielle —
Credeti numai garei mele.

I.

Vrajitura, descantare —
Cu rostu bunu si de mirare

Pentru fete frumosielle,
Coconitie draganele.

Ce doriti vi s'a 'mplini
Déca vraju-mi veti primi,

Dorulu vostru de-'oiu ghici,
Babei óre ce-'ti cinsti? . . .

Voi doriti unu bunu barbatu,
Teneru, mandru si bogatu . . .

Credu, cá nu-m'amu insielatu!
Curendu draga vei afiá,

Unu barbatu bunu éca-asié:
Déca 'n sinu-ti o sentíre

Simti, cá bate linu usioru,
Sci — ca-atuncea a ta fire,

E patrunga de unu doru.
Deci de vine-atunci unu june

Ce doresee-a te peti —
Si de anim'a 'ti spune

Cu elu dulce cá-'i traí.
Nu alege, ci grabesce,

Déca-ar' fi elu si saracu;
Crede — elu te fericesce,

Si ti-a fi unu bunu barbatu.
Nu visá de stare mare,

Lucsu si ranguri pâna-i fi,
Cáci de cauti tu totu parale

Petitórii voru fugi!
Fi cu minte lucratoria,

Si barbatu tu vei afiá,
A ta viétia ridietoria

Neci candu nu s'a innorá...
Ast'a-i vraju-mi pentru fete,

Ce vréu a se maritá;
Si decumv'a nu-mi veti crede,

Sciu, cá n'a fi vin'a mea!
II.

Vrajitura, descantare
Cu rostu bunu si de mirare

Lécu muieriloru frumóse,
Ce dicu cá-su nenorocóse:

De pe faciá vi citescu
De ce bóla patimiti

Si la altii de-or pefti,
Bucurosu li voiu vraji.

I. Grozescu.

Eu — o se ve lecuiescu,
Vraju-mi bunu déca-'lu primiti.

Draga! dici — te parasesce
Soçiulu teu adese-ori;
Dici, cá elu nu te iubesce,
Si de patimi stai se mori . . .

Lasa draga, mortea trista,
Las'o naibei unde-a fi,
Numa'-asculta pré iubita —
Bab'a te va lecu.

Unui soçiu cu 'ntieptiune,
Se nu-i minti tu acre dulci,
Spune-i dreptu ce ai de-a spune
Si spre voie-ti lu-aduci.

Déca densulu e acasa,
Si vedi póte-i necajitu,
Te arata, cumcá 'ti pasa,
Déca densulu e mahnitu.

Cauta-i draga desfetare
Mangaandu-lu vocea ta;
Elu eu o dulce sarutare
Multiamire 'ti va dá.

Candu elu póte nu-i acasa,
Cauta-ti lucru de folosu —
Cáci muierea de se lasa
Lenei — nu e prea frumosu.

E frumosu, candu te surprinde
Cá pe-afara dregi, lucredi,—
Ér' nu'n casa la oglinde,
Se te'mbraci,—se cochetezi . . .

De vei face cu iubire
Tóte, tóte, ce-'ti spunu eu —
Vei traí in fericiere,
Te-a iubi barbatulu teu.

Ast'a-i vraju-mi de mirare,
De'n uimire, farmecare —
Ca muierile frumóse
Se fia si norocóse.

* * *

Si la altii de-or pefti,
Bucurosu li voiu vraji.

I. Grozescu.

IDEI SI PRINCIPIA.

Poesi'a este angerulu pazitoriu alu omenimei in tote veacurile.

Lamartine.

Universulu are daruri secrete pentru cene scie se le culéga.

Victoru Hugo.

A se laudá cu nobletia strabuniloru e totu atât'a câtu a cautá la radecina fructele, cari nu potemu a le afiá decâtu pre ramuri.

Petit Senn.

Memoria este cas'a de pastrare a spiritului si a experientiei.

Oscar Comettant.

Nemenea nu p'ote cunoáce t'ota intinderea unei gresielii comise, ori câtu de us'ora ar' fi ace'a.

A. Fée.

In vidi'a este o inferioritate declarata.

Philarete Charles.

Nu ne aducemu a-mente de respectulu ce se cuvene paréntiloru, decátu pentru de a-lu cere dela prunicii nostri, — neci de modestia, decátu pentru de a o impune altor'a.

Alphonse Karr.

Istoria Angliei spune susu si tare regiloru:

De veti merge in fruntea ideieloru, ele ve voru sustiené; — De veti merge in urm'a loru, ele ve voru t'era; — De veti merge in potriv'a loru, ele ve voru resturna.

Napoleone III.

REVISTA.

— Canteclul gintei latine. Una Romana din T'ergulu-Muresiului (Transilvani'a) inca concurse cu o poesia a s'a la premiulu ce »Societatea limbelor romane« resiedietoria in Montpellier, scrisese pentru celu mai nimeritu Canteclu alu gintei latine; si Juriulu care hotari premiarea lucrarei marelui si laurea-tului nostru poetu Vasile Alecsandri, judeca apropiata de is-banda si lucrarea sororei nostre din T.-Muresiului.

— Intru amentirea invingeriloru reportate de ostrile romane in lupt'a cu Turcii, primari'a orasiului Bucuresci a decisu ca de aci inainte Calea Mogosióiei se por'te numirea Calea Victoriei ór' cea a T'ergovistei Calea Rahovei.

— Jonu Bratianu s'a reintorsu dela scalde in 5 oct. si a fostu primitu cu pompa regala.

— Galatii, cetate de portu a Romaniei cu 80,000 locuitori, are se devena unu foculariu alu Romanismului pentru provinci'a Dobrogea in faci'a carei'a se afla, pentru ace'a si reprezentanti'a orasiului 'si da tota silinti'a ca se se redice la densii: episcopia, seminariu, curte de apelu, liceu si alte institutiuni publice necesaria intr'unu orasiu cu o asié pusetiune insemnata.

— Instrainarea si ipotecarea averei imobile s'au opritu prin lege fostiloru clacasi (iobagi) din Romani'a.

— Mosenire frumóse i-au testatu lui Garibaldi si filoru lui Menotti si Ricciotti unu francesu republicaan.

— Cont'ra prostitutiunii au formatu damele englese o Confederatiune britanica si continentale. Acést'a confederatiune nisuesce la inaltierea moralitatiei publice si suprimarea víciului, care prin ace'a ca staturile si comunitatile 'lu suf'eru — lasandu se esiste chiar' si institute propagatóre de víciu — se estinde intr'unu modu ingrozitoriu in tote straturile societatiei umane. — Reprezentanti'a acestei confederatiuni, constatatore din mai multe dame superioare, au cereetatu in 6 oct. st. n. pe Prefectulu politiei Parisului si i-au cerutu protectiunea pentru silintiele ce voru pune intru readucerea la bene a victimeloru prostitutiunii.

— Paulu Dunc'a consil. gov. pens. a facutu o fundatiune de 2500 fl. v. a. pentru beserie'a si scol'a din Orsiova.

— Cale ferata va se se face dela Apahida prin Gherla pana la Deesia.

— Hymen. Domnulu Andreiu Olteanu s'au cununatu cu Domnisióia Ann'a Capitanu la 1/13 oct. in Bontiu.

— Bosansko-Erecogovaeké Novine este numele diariului officiosu care Austro-Ungari'a a inceputu alu edá in Sarajevo (capital'a Bosniei) De-asupra titlului e vulturulu cu dóne capete. Testulu e in limba croata cu litere latine.

— Lep'r'a care pana aci erá redusa la Asi'a si Africa, in tempulu din arma s'a ivitu si in Europ'a si anume in Spani'a, mai alesu inse in provinciale Micante si Valentia.

— Societatea de lectura a junimei stud. la gimnasiulu superioru din Belusiu s'a constituitu la 21 septembrie a. c. alegându-se: Joannu Evuti-anu de not. siedienciloru; Valeriu Miclea de notariu corespondencieloru, ambii studenti de classa VIII.; Joannu Popu de casariu, Teodoru Stan-

ca si Gavrilu D. Szilágyi studenti de classa VII. de bibliotecari; siedi-nti'a de incepere se tienu la 28 septembrie su presidiulu Reverendissimului Domnu directoru gimnasiulu Petru Mihutiú, in presenti'a mai multoru domni profesori, cu solemnitate, pre langa conclucarea chorului vocalu si instrumentalu dela acestu institutu. Cu aceste subscrisi veni a roga pre dd. redactori si auctori romani, ca considerandu scopulu la care tende acesta societate: cultivare in limba si literatr'a romana, se benevoliesca a us'ora nisuintiele ei in realizarea acestui scopu, prin tremitera gratuita a foiloru respective, a opuriloru ce dau la lamina. Beiusiu la 5 oct. 1878. Juliu Papfalvai, conducatoriu. Valeriu Miclea not. coresp.

Gacitura de siacu.

	Subli- fia De	Casti- Ar- acea			
	Mo- plulu ve-	de- nia prin	fecio- mai cu	tea, Cá mina	
rea nu sieii	ma-i mai care	ta- sant'a lu-	desti'a, Tem- demu	ti'a, mo- ea	nulu frumosu bra
mósa.i lui ea	Blán- din fericea,	din lume in	res- cá se fugu	rescu! Dar' fioru.	Frumosu pusu. Cáci
	platí- credu mi-		De	si- in um-	
	Fru- Isusu Prin		Joannu Popu Sapiianulu	e A- legea	
sa própe vocea	tatea, lumea tatea	Ceré- viá, Pro-	bescu, Na- moru,	Fru- veci- sánta	cei na, sin-
sca-i re'n- paga	iu- scuta A-	mó de si	la cá si	tatea, Dar' vina	Ade- culu s'a
	e e a- s'a	Liber- se Buna-	verulu, ni- cea	ce lumi- ce-	
		o din rulu	Drep- care di-		

Terminulu pentru deslegare e 113 novembrie. — Intre gacitori se va sortiá o icóna fórté frumósa si pretiósá, litografia in oleiu, reprezentandu o interesanta scena familiara.

POST'A REDACTIUNEI.

— **A. P. A.** Primesee resalutarile nóstre cordiali. Apromisiunea ce ni-ai facutu in calatori'a nóstra la Sabiu???

— **I. P.** Societatea academica romana a carui Comitetu centralu respective Delegatiune reside in Bucuresci s'a infiintiatu in an. 1866. Statulu Romanu recunoscundu-o de institutu nationalu prin decretulu domnescu de dato 26 aug. 1867 nr. 1246 i-a ficsatu o subventiune anuala de 30,000 lei noi.

E. A. Frundi'a 'n crangu a-ngalbenitu,

Lasa-te de versuitu;

Ca-ci cu versuri de aceste!

Nici-candu nu-i fi dragu la fete!

— Numerli urmatoru voru constá fie-care din cate 1/2 cola.

Proprietaru, Editoru si Redactoru respundietoriu: **Niculae F. Negrutiu.**

Imprimari'a lui Joannu Stein in Clusiu.